

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Nașterii Maicii Domnului

Cuvântul Meu cel cu putere în el binecuvintează sărbătoarea cea de azi și a cărei pregătire s-a așezat la lucru încă de câteva zile pentru încununarea ei apoi cu glasul cuvântului Meu. Cerul cel nevăzut de ochii trupului s-a așternut cu toată slava sa în grădina întâlnirii Mele cu omul, la izvorul cuvântului Meu. Acum însă e numai cerul de sfinți și de îngeri și toate frumusețile lui așezate în grădină spre sărbătoarea amintirii zilei nașterii pe pământ a mamei Fecioară, care M-a născut apoi pe Mine, Fiul Tatălui Savaot, când M-am făcut Om ca să pot muri cu trupul pe cruce pentru viața omului, și apoi să înviez cu trupul, după cum am și împlinit, și să Mă sui apoi din nou de-a dreapta Tatălui în cerurile cele nevăzute, și iarăși să vin, după cum și lucrez, să judec pe vii și pe morți și să împărătesc fără de sfârșit, căci Eu sunt fără de început și fără de sfârșit precum Tatăl Meu este. Amin, amin, amin.

Slavă și binecuvântare peste slava acestei zile de sărbătoare! E praznicul nașterii mamei Mele Fecioara, iar cerul cel nevăzut de ochi trupești s-a așternut cu mare slavă, cu dulce petrecere în grădina în care Eu îi dau omului întâlnire cu poporul Meu ca să-l hrănesc și pe om când îmi hrănesc cu cuvânt poporul, căci l-am chemat mereu pe om cu dulce chemare la izvorul Meu de cuvânt ca să-i arăt calea cea cu mântuire pe ea, împlinirea cuvântului vieții în viața omului, și M-a durut mereu, mereu că omul venea și se bucura de la sărbătorile Mele din grădină, dar ca să Mă bucur și Eu apoi de la viața lui cea închinată Mie, Eu nu Mă pot bucura. Îmi era milă de sfinți și de îngeri că nu vedeau să vină omul după Mine după ce Eu îi dădeam lui chemare prin cuvântul Meu. Puneam masă pentru om, puneam și pentru trup, puneam și pentru suflet, și omul venea ca la o sărbătoare cerească, dar Eu îl voiam să vină la înviere, și viu să rămână apoi, și puțini din cei ce veneau au făcut așa, puțini din ei își așezau în ei înviere și viață, ca apoi să ceară mereu de la izvor și să li se dea lor la cererea lor, merindea cea vie, cuvântul Meu, care se face sul și se împarte celor ce iau din el înviere peste ei. Amin.

O, copii care dați ființă în carte slavei cuvântului Meu, de câteva zile v-am așezat față în față cu slava cea sărbătorească coborâtă cu sfinții și cu îngerii în grădină, și aș fi voit ca și cei alăturați vouă de Mine să intre mai din vreme în sărbătoarea care s-a așternut din vreme în grădina întâlnirii, căci v-am îndemnat să mărturisiți despre ea și să rămâneți în duhul ei măcar voi. V-am învățat să nu vă îngrijorați ca pe pământ de hrana și de statul oaspeților veniți, căci ei sunt din cer, și cu vistieriile cerului sunt veniți, și au de toate și nu vă trebuie pentru ei ca pentru cei de pe pământ veniți. Cei de pe pământ sunt neputincioși și pentru cele pământești, dară pentru cele cerești. Dar cei din cerul cel nevăzut au câștigat bunătățile vieții în care intră toți cei care M-au iubit și Mă iubesc cu iubire cerească pe pământ. Mărturisesc Eu, că voi abia aveți curaj să deschideți gurița pentru mărturisirea slavei coborâtă în grădina întâlnirii. Iată câte flori și frumuseți! Vă e milă de flori să nu fie călcate și culcate. O, cei din cer nu strivesc nimic, și împodobesc cu venirea lor în grădină frumusețile coborâte la vedere în ea, căci voi aveți de la Mine vedere pentru cele ce nu se văd cu ochi trupești. V-ați întrebat ce să le dați să mănânce din ale voastre, iar Eu v-am spus numaidecât să nu vă îngrijiți ce vor bea sau ce vor mânca sau cum se vor așeza, ci doar să priviți cum se așează mesele și toată slava sărbătorii la care iau parte păsările cerului mâncând din hrana de pe mese; mese din cer, nu de pe pământ, ștergere albe și lungi din loc în loc, lăvicere și velințe pentru așternuturi printre pâlcuri de flori fără de număr, și care se apleacă și se ridică nefiind strivite de statul sfinților și al îngerilor. O, vă e milă de flori ca să mergeți și să pășiți prin grădină! Fiți cuminți și priviți. Fiți cuminți! Să lăsăm pentru sfinți și pentru îngeri toată bucuria, toată petrecerea, iar Noi și cu voi s-o mărturisim că este și fără

stingherire stă așternută peste cele binecuvântate de cuvântul Meu care se slăvește între voi în zilele venirii Mele de lângă Tatăl cuvânt pe pământ.

Iată ce frumos se petrece o sărbătoare de către cei din cer. Nu e pe pământ așa muzică, fiilor copii, așa semnale pentru orice mișcare și lucrare, așa voie cerească nestingherită de voia și de înțelepciunea cea omenească. Dar omul nu se umilește pentru toată facerea sa de pe pământ, pentru tot ce face el sub cer, și nu-și vede neputința față de cele ce sunt mai presus decât orice dă el să facă și să dea oamenilor cei ca și el. Cu mare durere Mă doare că nu pot să-i arăt omului bogăția care nu se vede dar este. Nu se vede pentru că ea este, și mereu i-am îndemnat pe oameni să învețe pildele împărăției cerurilor, și le-am spus lor: *«Adunați-vă comori unde molia nu le strică și furii nu le jefuiesc, căci unde este comoara voastră, acolo este și inima voastră»*. Iată însă unde este inima omului. Ea este acolo unde își adună el, și pe pământ rămâne inima lui, și Mă doare că nu pot să-i arăt omului bogăția cerului, care nu se vede dacă omul este trup și numai atât.

O, iată câtă frumusețe de bogăție cerească! Iată sărbătoare cu largime în grădină! Nu vă uitați după creștini. Acum sunt cei din cerul cel nevăzut cu sărbătoare în largime și numai ca în cer. Bucatele de pe ștergare nu sunt ca pe pământ, chiar dacă ele se mistuie de pe masă luând din ele toți cei care le înconjoară pe ele.

Îngerul Meu și cu mama Mea Fecioară sunt bine distinși în tot duhul sărbătorii, și sub mersul nici unora iarba și florile nu rămân culcate, ci iarăși se ridică și stau în frumusețea lor, ca și toate câte sunt așternute în grădină. E dulce mama Mea, și fără îngerul Meu ea nu umblă, și e gata să ia grai pentru cei din cer și pentru cei de pe pământ. Amin.

O, fiilor copii, ce mult aș vrea să poată mai mult poporul pentru cele cerești pe pământ! L-aș vrea mult mai cresc pe pământ, iar mama Mea Fecioara i-a făgăduit lui că-l va învăța mai mult pentru înțelepciunea lui taina întrupării cuvântului Meu în trupul, în sufletul și în duhul lui, căci Eu îl numesc pe el înaintea neamului omenesc de pe pământ, îl numesc poporul Meu. Amin.

Cel cu adevărat iubitor de cer pe pământ, acela este atent la învățătura Mea și o ia numaidecât și o pune peste el ca s-o aibă de veșnicie a lui, că așa și nu altfel se adună omul în cer cu toate ale lui. V-am învățat pe voi să prindeți din vreme în vreme curaj pentru ca să învățați poporul spre vindecarea lui de bucurii care nu țin veșnic, și să iubească el durerea, fiilor copii, căci fericirea nu se face din bucurii, ci din dureri, iar omul dacă își caută bucurii nu-L mai caută pe Dumnezeu, după cum vedeți, fiilor copii.

Am spus că am așteptat ziua de pomenire a nașterii pe pământ a mamei Mele Fecioară și mireasă a Mea ca să dea ea învățătură de viață veșnică poporului Meu și la tot omul care va lua de la voi cuvântul cel din cer coborât peste pământ ca să-l curețe pe el de răul din om. Aștept s-o aud cum ea grăiește, că mare este darul mărturisirii, darul proorociei, care-l ferește pe om de pierzare și de el însuși îl păzește. Dragostea și bunurile ei, Dumnezeu înseamnă acestea în om, iar duhul proorociei este scara pe care Eu vin spre om cu bunurile dragostei, cu cele cerești ca să le așez peste om, dar nu mai sunt văzători pe pământ, nu mai sunt preoți pe pământ, căci oamenii îi nimicesc prin dorul lor de viață vremelnică, și omul nu mai vede nimic. Eu însă am pregătit sărbătoare mare de cuvânt ca să ia tot pământul din el și să audă neamurile de pe el că nu mai este dragostea și bunurile ei pe pământ, și de aceea nu mai este darul proorociei între oameni și nu mai are cine să-i întoarcă pe oameni de pe calea lor cea largă lor și să le arate calea cea cu viață pe ea și pe care oamenii nu o mai străbat, iar ea s-a astupat ca și o cărare care dacă oamenii nu mai merg pe ea, ea nu se mai cunoaște că este.

O, copii care stați la gura cuvântului Meu ca să-l așezați în carte, cel mai dureros nu este că omul nu vrea să se facă asemenea Mie. Mai dureros decât aceasta este că omul îl face pe Dumnezeu asemenea lui, iar taina întrupării cuvântului Meu în om este străină de tot pe pământ, fiindcă dragostea și bunurile ei, care se fac cunoscute prin cuvântul Meu, prin darul proorociei care-l încununează pe om cu viață din cer, nu mai încap acestea pe pământ, nu mai vrea omul ca

Dumnezeu nici la vreme de necaz, ci vrea ca el și atunci, și vrea să fac și Eu, Domnul, ca el, și să Mă fac ca el, și grea este în cer durerea aceasta când omul dă să-L facă pe Dumnezeu asemenea ca și pe el.

Toți sfinții și toți îngerii au auzit de la Mine și de la mama Mea Fecioara că așteptăm ziua sărbătorii ei, și te va învăța ea încă pe tine taina întrupării cuvântului Meu în trupul, în sufletul și în duhul tău, poporul Meu. Dragostea și bunurile ei sunt păstrate peste om prin darul proorociei, iar Eu te-am învățat pe tine și ți-am spus: *«Nu cumva să te apleci să te uiți la tine prin ochii tăi ca să nu Mă primești, căci Eu pe om îl privesc prin ochi de prooroc, și îl învăț și pe el să se privească tot la fel, și îl învăț că darul proorociei este scara pe care Eu cobor la om pe pământ, și îmi fac prooroci din cei credincioși care iubesc duhul blând și smerit și care au în duhul lor dragostea și bunurile ei»*. Amin.

O, mamă Fecioară, dulce este ziua ta de sărbătoare în grădină, căci am dat s-o împărtășim spre vedere cu cei ce Ne poartă în mijlocul poporului ales, mamă. O, dulce îmi este Mie viața când pot să Mă arăt cu ea pe pământ, când pot să găsesc loc smerit, cărare pe care să vin și să pun masă de cuvânt și să Mă arăt, mamă, și mereu l-am îndemnat pe poporul acestei coborâri de cuvânt să nu aibă o mai înainte grijă ca aceea pentru cărarea Mea spre el, ca și acum când i-am adus îndemn să se așeze din vreme în sărbătoare, căci i-am spus din vreme că tu vei face peste el popas și îl vei învăța încă, și el să se așeze ca să-l înveți, ca să-l hrănești cu dragostea și cu bunurile ei, mamă. Dragostea de Noi nu e dragostea de el, dar să-l facem să priceapă și să înțeleagă acest popor cât de mult stăm în calea lui, în fața lui ca să Ne cunoască și ca să Ne primească și ca să aibă peste el dragostea și bunurile ei, mamă. I-am spus lui ce frumoasă e sărbătoarea ta în grădina întâlnirii și că sfinții s-au așezat nestingheriți cu sărbătoarea ta, iar poporul este deoparte acum, și voiesc să-l învățăm pe el să Ne țină aproape, să se țină aproape de Noi, mamă, și să se întrupeze în el cuvântul Meu și să nu se învețe cu el ca să slăbească el în împlinirea lui, mamă, și să asculte de Mine poporul. Amin, amin, amin.

– O, Fiule al Tatălui Savaot și al meu, și Dumnezeule al poporului Tău cel ascultător al cuvântului Tău! Cel mai dureros nu este că omul nu vrea să se facă asemenea lui Dumnezeu, ci este că voia lui este să-L facă pe Dumnezeu asemenea lui, Fiule ceresc. O, dacă și cu cuvântul care iese din gura Ta se învață cel ce îl aude ca să-l îplinească după ce-l aude, dară să Te mai vadă cu trupul Tău cel dumnezeiesc, cum nu s-ar învăța tot la fel, Fiule tainic, și Care rămâi ascuns sub chipul pâinii și al vinului ca să Te dorească și să Te iubească așa cum Te-am iubit eu văzându-Te mereu sub taina chipului pâinii și al vinului atunci când apostolii Tăi Te dădeau mie prunc tainic, om și Dumnezeu desăvârșit. Amin.

O, nu mai sunt apostoli și nu mai sunt preoți pe pământ, căci cei care se încumetă fără chemare cerească să se bage sub lucrarea preoției, aceia de două mii de ani slăbesc în har și în putere prin cei care au luat de la ei Trupul și Sângele Tău, Dumnezeule tainic. Pe vremea trupului meu, înainte și după suirea Ta în Tatăl, nu era așa cu biserica Ta cea adevărată, căci fiecare familie își avea din ea preot de al Tău peste ea pus prin darul proorociei, și nu era slăbiciune peste el, căci era pus cu orânduială pentru casa lui cea întreagă, și era cumințenie de duh și de fire, și era iubire numai pentru Tine, și era har, Fiule, și unde nu este orânduială așa, preotul alunecă și nu poate să aibă grijă și orânduială nici pentru casa sa și nici pentru rudenia sa cea după trup și cea după duh, așa cum a fost și cu trupul Tău și al meu, puse în orânduială de rudenie, și tainică a fost lucrată această economie a lui Dumnezeu pentru venirea Ta pe lume, pentru venirea mea pe lume, și pentru lucrarea cinei apoi, Doamne, căci legăturile făcute de la Dumnezeu peste om prin cuvânt așezate, sunt legături după duh, așa cum a fost și cu Ilie proorocul pe care l-ai trimis Tu la femeia văduvă ca să-i înviezi fiul și să-l faci prooroc și să înmulțești în casa aceea pâinea și untdelemnul, hrana și harul pentru vreme de strâmtorare de la Dumnezeu, Fiule tainic. O, de două mii de ani mă uit pe pământ și văd apostoli și preoți striviți ca și pe vremea primilor creștini, căci dacă nu este mereu învățătură peste mintea preotului, el

slăbește în dragoste și în bunurile ei. Uită apostolul și preotul că nici Tu n-ai putut duce crucea cea făcută de om, dară preotul, cum poate s-o ducă? El însă nu știe ce este când își zice că e preot. Când mulțimea Te îmbulzea și s-a atins de Tine femeia cea bolnavă, Tu Ți-ai pierdut puterea și ai întrebat: «Cine s-a atins de Mine?», iar ucenicii n-au știut ce spui Tu și s-au mirat că ai întrebat așa, și au spus cu mirare nemulțumită: «Mulțimea Te îmbulzește și Tu întrebi cine s-a atins de Tine?». Tu însă erai adevărat preot al Tatălui și Ți-a slăbit puterea trupului din pricina celei ce prin atingere de Tine lua din puterea Ta ca să se vindece cu ea. Dar preotul de azi nu-și mai pierde puterea, că e puterea lui în el și nu puterea Ta care simte greul de la om. Cel ce-l hrănește cu adevărat pe om cu Trupul și cu Sângele Tău, acela slăbește de la om dacă este cu adevărat preot, căci el dă din puterea Ta cea din el și e mereu în strâmtorare, pentru că este om din care omul trage pentru el, nu pentru Tine în om, Fiule slăbit de la om.

O, dacă Tu nu-i puneai deoparte pe cei unși de Tine în grădina cuvântului Tău, demult, demult nu-i mai aveai mijlocitori pentru tot neamul omenesc înaintea Ta, și de aceea i-ai învățat mereu ca viața lor să fie Dumnezeu și să nu-și dea de pe ei puterea, ca să poți rămâne cu ei și nu fără ei, și să fie ai Tăi, nu ai omului cum sunt preoții lumii, căci Tu ai nevoie de preoți pentru tot neamul oamenilor până la Adam și până la venirea Ta, și i-ai învățat mereu să fie cuminți și să stea ai Tăi ca să ai minte în ei, Doamne.

O, mă uit peste tot timpul de după suirea Ta în Tatăl. Acolo unde era smerenie și iubire pentru cina Ta, pentru paza ei, acolo era tot cerul, căci preotul avea unul, doi sau câțiva ucenici și păstra puterea cea pentru Tine în el și în ucenici, dar acolo unde era mulțime fără har, fără duh, preotul nu mai știa de taina cinei, de Duhul Sfânt, și își citea cartea slujbei de preot și se bucura de slavă de la popor și nu de la Tine, Doamne. Taina întrupării cuvântului Tău în om îl face pe om împlinit cu viața lui în viața Ta, în durerea Ta, și acela îl ajută de la Tine și pentru Tine pe cel de la care el ia Trupul și Sângele Tău, și cu această învățătură voiesc eu să-l învăț azi pe poporul Tău de azi. Amin.

Îi spun poporului Tău de apostolul Tău cel împlinit în Tine, de Iacob cel sfânt și drept, căci el Te-a cunoscut că ești Fiul lui Dumnezeu și de aceea ne-a însoțit pe noi pe tot drumul crucii Tale, care a început încă de pe când Irod, omorând pe prunci ca să Te omoare și pe Tine, Te-a scăpat de sub mâna lui prin plecarea noastră în Egipt cu Iosif și cu Iacob, copilul lui cel din căsătoria lui mai înainte să mă dea Tatăl pe mine sub ocrotirea lui pentru taina nașterii Tale.

O, cât de mult Te-a iubit pe Tine acest copil, Iacob, căci Te-a cunoscut că ești Fiul lui Dumnezeu pentru că el îl iubea pe Dumnezeu. De mic s-a dat spre trăire îngerească și nu și-a iubit trupul, ci doar l-a îngrijit cu pâine și cu apă și cu nimic mai mult, și iubea pe Dumnezeu fără de odihnă în iubire ziua și noaptea. Noptile lui erau tot o rugăciune cu genunchii plecați și cu mâinile ridicate, iar harul curatei feciorii a fost fără de prihană în el până la sfârșitul lui. Când el Te-a văzut cum înveți în templu, și apoi popoarele, s-a făcut ca focul sub cuvântul Tău, iar dragostea de Tine se mistuia în el și își asprea viața ca să trăiască el numai pentru Tine pe pământ. A învățat de la Tine, Doamne, dragostea și bunurile ei, și mult l-ai iubit, și Te-ai sprijinit pe el mai mult decât pe oricare alt ucenic al Tău, iar după ce ai înviat, el a fost întâiul între ucenici căruia Te-ai arătat înviat. Atâția iudei Te cunoșteau prin el cine ești, căci el era arhiereu, și nimeni nu știa dintre cei necredincioși ai templului că el este întru Tine și Tu întru el și că Tu l-ai învățat și l-ai pus spre dumnezeiasca lucrare a tainei sfinte Liturghii prin care Tu Te făceai pâine și vin pentru el și pentru mine și pentru Ioan cel iubit, și că apoi el i-a învățat pe ucenicii Tăi cum să Te lucreze și cum să lucreze cu Tine taina aceasta după ce Tu le-ai dat-o lor la Cina cea de taină cu trei zile înainte de învierea de după patima Ta de pe cruce când cu adevărat Te-ai împlinit jertfa cea de-a pururi pentru răscumpărarea omului de la căderea lui cea de șapte mii de ani. Pentru dragostea și bunurile ei din el toți îi ziceau lui: „Iacob cel drept”, căci iubea dreptatea cea pentru Tine, și de aceea a scris el celor douăsprezece seminții ale bisericii Tale povața lui cea plină de viață și de învățătură împotriva păcatului, și mulți căutau

să atingă măcar poala hainei lui pe care cu atâta sfințenie de duh și de iubire eu i-am lucrat-o ca să slujească Ție în ea, Doamne, Fiule al meu. O, câtă putere de iubire avea! Iubirea biruiește teama, iar arhieriei templului nu-l opreau pe el să intre în Sfânta Sfințelor de câte ori el voia să se roage așa, chiar dacă acolo nu se intra decât o dată în an și nu fără de sânge prin jertfă de dobitoc. O, cât de mult ai propășit cu taina Ta între popoare prin el, Fiule al meu, și nu știau mai-marii iudeilor cum să surpe credința în Tine a noroadelor, și l-au îndemnat pe el la praznic de Paști să se suie pe aripa templului, unde diavolul Te-a suit pe Tine să Te ispitească să Te arunci jos ca să Te sprijinească îngerii, și pe care Tu l-ai alungat zicând: «Mergi, satano, că este scris să nu ispitești pe Dumnezeu», și l-au rugat mai-marii templului pe el să spună noroadelor să nu mai creadă în Tine, Cel răstignit. Dar când mulțimea l-a văzut și l-a întrebat cum să creadă în Tine, el a spus: «Mă întrebați de Fiul Omului, Care a pățimit de bunăvoie și S-a îngropat și a înviat a treia zi? El este în ceruri, de-a dreapta puterii Celui Preaînalt, și va veni iarăși pe nori și va judeca viii și morții». Iar când mulțimea a zis: «Osana, Fiul lui David!», mai-marii iudeilor și-au zis și ei: «Dreptul s-a înșelat!» și, prinzând pizmă și mânie în ei, l-au aruncat în jos, dar el, încă viu, se ruga și spunea: «Iartă-le lor păcatul acesta, că ei nu știu ce fac, Doamne». Atunci, bătut cu pietre, a fost trimis la Tine, Fiule Doamne, rugându-se Ție pentru iertarea lor. Tot drumul crucii Tale de la nașterea și până la înălțarea Ta la Tatăl el ne-a însoțit, și cu mare taină el a fost jertfa dragostei, și cu mare taină grăiesc atât cât pot să grăiesc după credința și după necredința oamenilor, dar eu Te-am avut pe Tine cină de taină prin mâna lui, căci a fost arhierul Tău încă din pânțele, căci Tu așa alegi, și de aceea l-ai învățat lucrarea cinei Tale cea tainică și l-ai pus la lucrul ei, și eu am avut pe Fiul meu lucrat prin mâna lui, și apoi prin mâna lui Ioan, și voiesc să grăiesc poporului Tău învățatură și să-i deslușesc lui taina întrupării cuvântului Tău așa cum a fost ea în Iacob, fratele și ucenicul Tău, vestitorul și preotul și mucenicul Tău, Doamne. Amin.

O, e atât de frumoasă sărbătoarea mea de azi cu sfinții în grădina întâlnirii, și voiesc să las peste poporul Tău harul învățaturii și nu voiesc să-l obosim, căci el este mic și slab. Să-i dăm să stea și el la masa lui cea pentru trup, și să-l învățăm încă apoi taina întrupării cuvântului Tău, Fiule Doamne. Iau de pe masa sfinților și tainic le ating din ea pe masa lor, și apoi duhul sărbătorii se va face iar dulce torent peste ei, ca să crească ei și nu să scadă, Doamne. Amin, amin, amin.

– O, mamă, mama Mea dulce, slăvită sărbătoare ți-am pregătit, și mărturisită și adusă la arătare, mamă! Cei ce o văd le este milă să meargă prin grădină, ci doar privesc cu uimire și cu durere, mamă, și dau ei să învețe și pe poporul Meu taina durerii după Dumnezeu, taina vieții, mamă. Mare bucurie ar fi în cer și pe pământ să știe cum să-i primească pe ei poporul din partea Mea, mamă, și să crească el în jertfa dragostei, căci dragostea și bunurile ei nu le poate învăța nimeni pe pământ din sine, căci omul este iubitor de sine și nu de Dumnezeu, și greșește omul, mamă, fiindcă el nu știe de unde este și ce este și ce face în om și din om dragostea și bunurile ei. Omul dă să-și ia el din ele, dar apostolul Meu Iacob, pe care M-am sprijinit Eu cel mai mult, este pilda celor ce vor să împrumute de la Mine și pentru Mine dragostea și bunurile ei. Ca pe un stâlp tare M-am sprijinit pe el, și apoi pe Ioan, și apoi pe Petru, și Mi-au fost ei cei mai apropiați pentru tainele cele dumnezeiești, iar acum l-am luat pe el și l-am pus în fața poporului pildă a împărăției cerurilor în om, sămânță semănată pe pământ ca să rămână rodul ei de-a pururi, mamă. Amin.

O, poporul Meu, mare este în cer și pe pământul întâlnirii Mele cu omul sărbătoarea nașterii mamei Mele. Frumoasă la vedere am făcut sărbătoarea aceasta și ți-am mărturisit-o Eu ca să te ajut să crezi mărturisirea.

O, poporul Meu, ce dulce te-ai face tu Mie dacă ai ști cum să te uiți la Mine! Să știi de la Mine că ochii care nu se văd se uită, poporul Meu. O, ce mare și minunat s-ar face în tine harul Meu dacă ai ști să te folosești de cei ce văd de la Mine în tine, să te folosești de Mine prin ei și

nu de ei pentru tine, căci Eu sunt ceresc și sunt duh și trup, căci l-am făcut pe om după tiparul Meu când l-am făcut, după trupul Meu l-am făcut, dar el a lepădat acest har, căci n-a iubit Duhul Meu, și așa a ajuns omul să stea în duhul lui.

O, poporul Meu, așează-te în Duhul Meu, că vine în curând vremea să-ți trebuiască Duhul Meu. învață-te bine cu El, căci stau cu El în mijlocul tău, dar să am loc și nu strâmtorare cu El în mijlocul tău, în duhul tău. Amin, amin, amin.

Hai, copii veghetori, încă un picuț de trudă de la voi pentru coborârea Mea cu tot cuvântul sărbătorii mamei Mele Fecioara. Hai, fiilor copii, că Mi-e duhul tot un foc, și dacă M-ar vedea poporul M-ar aștepta din zori în zori cu această mângâiere de cuvânt, că vine curând clipa ca fiecare să rămână în ceea ce va fi găsit. L-am îndemnat pe poporul cuvântului Meu să nu aibă o mai înainte grijă ca aceea pentru venirea Mea spre el cuvânt, și l-aș fi vrut mai cu dor pentru venirea Mea cu sărbătoarea mamei Mele, atât de mare sărbătoare, ca să nu treacă fără împlinire cuvântul Meu cel ce trebuia să se îplinească așa cum Eu voiesc să se așeze el pe pământ, și la vremea sa.

O, fiilor copii, o, ce mult aș vrea, cu tot cerul aș vrea să poată mai mult și tot mai mult poporul pentru cele cerești pe pământ cu el, că mare este, și bucurie mare în cer este darul mărturisirii, darul vestirii cuvântului Meu, darul împărtășirii Mele cu voi și între voi, darul proorociei, care-l ferește pe om de pierzare, și de el însuși îl păzește. Amin.

O, copii care stați sub truda venirii Mele, dacă omul își caută bucurii nu-L mai caută pe Dumnezeu, iar nuca seacă nu e bună de făcut ceva cu ea, ci rămâne coajă fără miez și sună a gol și este dată deoparte. Dacă omul stă gol de Dumnezeu și de mărturisire, el nu-și mai adună nimic în cer, nici pentru el, nici pentru altul, și dacă darul proorociei nu mai e pe pământ, nu mai are cine să-l întoarcă pe om de la moarte, de la viața sa cea fără de viață. O, nu-L iubește omul pe Dumnezeu pe pământ, iar Tatăl Meu Savaot și mama Mea Fecioară Mă prind în brațe și Mă spală în lacrimile lor, căci am venit și M-am făcut Fiul Omului și nu Mă cunoaște omul, că dacă M-ar cunoaște s-ar face el fiu al lui Dumnezeu și n-ar mai căuta să-L facă pe Dumnezeu ca pe el nici în bucuriile, nici în necazurile lui.

Hai, mamă! Hai cu cuvântul sărbătorii tale ca să crească prin Noi poporul, să asculte poporul și să crească și nu să scadă, mamă. Amin, amin, amin.

– *Hai, Fiule Mântuitor, dar Tu trebuie mai întâi să mântuiești de lume mintea și inima omului, și numai apoi să crești în el ca să Te bucuri de el, dar omului îi trebuie atinsă inima, Fiule, căci Baraba, după ce Tu ai murit în locul lui, aceasta i-a atins inima, și Te-a iubit numai pe Tine apoi, și pe el nu s-a mai iubit, și așa l-ai găsit când l-ai luat lângă Tine în veșnicie.*

O, Fiule cu timp și fără timp peste om și peste pământ! O, nimic nu este trecător, nimic, și totul este luat de veșnicie din tot ce face omul, și el le va purta după cum și le va strânge, fie prin pocăință și prin umilință ca să nu-l pedepsească cele rele ale lui, fie prin nepăsare de suflet și prin iubire de vremelnice pe pământ, și pentru care omul stă cu semeție în el însuși ca să nu-i pese de suflet pentru veșnicia lui, și după cum își adună omul să aibă, așa are și așa lucrează el. Dar eu aș vrea, cu toată durerea trudesă să vreau, și lângă Tine trudesă să ai om pe pământ cu duh blând și smerit ca al Tău, și apoi să faci cu el ca și cu Enoh, ca și cu Ilie, ca să aibă cine să Te aștepte, să Te întâlnești cu omul în văzduh și așa să petreci cu el mereu între cer și pământ la jumătate, și apoi să îplinești cu el totul, și apoi să Te arăți cu el pe pământ nou, Fiule Care trudești după om.

O, nimic nu este trecător pe pământ, chiar dacă omul știe că trece cu acest trup, căci cine nu învață nu știe că nimic nu este trecător și că totul se face înapoi pentru mărturisirea a toate câte au fost și iarăși sunt și vor fi.

O, ce bine e de cel mic, căci cel mare se dă că e mare, Doamne al umilinței și al celor umiliți, iar Ție îți este dor de tămăduirea Ta, de sănătatea Ta în om, căci omul e bolnav de el însuși, și sufletul lui, cel de la Tine dat lui, plânge fără mângâiere în el, căci omul trăiește trupește și nu știe ce face, Fiule Doamne. O, ce dor îmi este să găsim om cu dragostea și cu bunurile ei în ea! îi amintesc omului de mirele de la nunta din Cana Galileii, unde eu Te-am chemat să Te arăți că ești Dumnezeu din Dumnezeu, ca să Te urmeze apoi numai pe Tine mirele nunții, și el așa a făcut. Câți miri ar face ca el dacă Te-ar zări, dacă Ți-ar zări puterea Ta lucrând? O, nici Adam nu a putut să facă ce a făcut el, și nici azi nu vrea, Doamne îndurerat de când l-ai făcut pe om și până azi.

O, de nimic nu fuge omul ca de musturarea care-i aduce lui moartea cea spre viața Ta în el, dar omul nu Te iubește pentru că nu Te cunoaște. Mereu, mereu vii cuvânt pe pământ și îi dai omului pâine ca să se învețe să trăiască din ea, îi dai cuvântul Tău, dar el este învățat cu pâinea pe care și-o face el și cu care-și mănâncă bucatele. De cincizeci de ani îi dai omului duhul învierii și al vieții veșnice, și el nu știe ce înseamnă vorba pe care o spune el când spune că „Dumnezeu îi dă omului, dar nu-i bagă în traistă”. El spune bine când spune așa, dar el la pâine și la bunătați pământești se duce cu mintea când spune așa, și iată, Tu îi dai omului tot ce-i dă lui totul apoi, dar el nu ia în el, căci este plin de ale lui și nu știe să bage în traistă când Tu îi dai ca să fie el ca Tine apoi.

O, Fiule Doamne, i-am auzit pe cei ce Te poartă cuvânt din cer pe pământ că Te-au întrebat cum de nu Te primește, cum de nu Te vede, cum de nu Te iubește omul când Te aude venind, iar Tu le-ai spus lor că ochii care nu se văd se uită. Omul nu mai are minte ca s-o dea Duhului Tău cu Care ar putea omul vedea ca Tine, Doamne, ca Tine în toate și peste toate. Omul nu mai are credință, pentru că nu mai are iubire, căci unde este iubirea Ta în om, acolo ești și Tu cu fața Ta, cu răbdarea Ta, cu blândețea Ta, Doamne. Omul nu mai are călăuză, iar cei ce-l călăuzesc pe el, îl poartă spre ei și nu spre Tine. Nici cel ce se roagă la Tine cu lacrimi și cu jertfă, nici acela nu mai are minte, căci dacă omul nu-și asprește pentru Dumnezeu viața, în zadar face el această jertfă, și nu se numește jertfă, căci jertfă, numai lui Dumnezeu poate omul să-I aducă prin ne iubirea trupului și prin iubirea sufletului care primește de la trup jertfă de împăcare cu Dumnezeu când trupul este pentru Dumnezeu și nu pentru om.

O, Fiule uitat de om, de tare multe ori greșește omul într-o zi și nu se îngrijește de curățirea lui dacă el nu Te iubește, dacă lui nu-i este milă de Tine, și în zadar Te crede el pe Tine că Tu ești Dumnezeu dacă nu Te și iubește miluindu-Te cu viața lui cea după viața Ta trăită pe pământ. O, unde să se ducă omul să Te găsească, să Te cunoască, să Te ia apoi? Unde, Fiule Doamne? El se duce, săracul, la preoți, și preoții nu Te iubesc, căci ei nu trăiesc viața Ta între oameni, și trăiesc viața lor, iar cuvintele lor sunt ca ale oamenilor și nu sunt ca ale Tale, și fac oamenilor pe plac și nu Ție, Doamne, înaintea oamenilor, și oamenii se duc la păcat prin cuvântul preoților și nu fac ce a făcut mirele din Cana, care s-a lepădat de păcat și s-a făcut mărturisor al puterilor Tale cele spre sfințenia oamenilor, căci sfințenia este plata vieții iubitoare de Dumnezeu și încununarea omului și frumusețea omului, Doamne. Nu are cine să-i trezească pe cei ce s-au făcut preoți și s-au așezat peste oameni fără să aibă ei viața Ta în ei, și de aceea ei hulesc numele Tău cel bun prin viața lor fără de viața Ta în ea.

– O, mamă, cine să-i învețe pe oameni că nu e frumos să stea omul aproape de trupul preotului rugător și sub veșmântul lui? Preotul prin cuvânt e frumos să lucreze, nu prin gesturi peste oameni și mai ales peste femei. Eu prin cuvânt am lucrat, și avea putere cuvântul Meu, dar preotul lumesc face gesturi, se atinge și atinge și nu-și simte puterea stoarsă, putere care să se consume ca și a Mea sub cruce și pentru cei atât de necăjiți și neputincioși cu trupul și cu credința pe pământ, și care nu aveau nădejdi și bucurii, și puterea Mea slăbea când cineva căuta la Mine vindecare, și Eu tainic lucram de-l vindecam pe om, și apoi îi spuneam: «*Du-te și te arată vindecat preoților*»; dar puterea de vindecare de la Mine lucra și nu de la preot, mamă.

Preotul prin cuvânt e frumos să creadă și apoi să lucreze peste om, nu prin gesturi fel de fel, căci punerea mâinilor, cum face el peste om, e prea mare lucrare, și nu peste oricine trebuie așezată lucrarea aceasta, și iată, în lume preotul dă ce are, și așa este și cel ce ia de la el, căci el nu trăiește viața Mea ca să dea din ea, ci dă din viața lui când dă, mamă.

I-am spus omului îngâmfat în duhul lui, i-am spus: *«Cine nu mănâncă și nu bea Trupul și Sângele Meu nu are viață în el»*, și atunci M-au părăsit mulți ucenici. Dar Eu îl aveam pe Iacob și pe Ioan, care Mă lucrau prin harul Meu cel de la Mine, harul preoției pe care l-am pus Eu însumi peste creștetul lor, și le-am spus, tainic să facă aceasta, și să lase apoi spre moștenire lucrătura acestei taine peste cei cu care Eu am împlinit-o la cina cea de taină mai înainte de patima și de învierea Mea, și să fie taină, nu trâmbițare, nu masă la îndemâna oricui, căci cine nu este sfânt ca Mine, acela îl omoară pe preot când Mă ia de la el, dar cine este sfânt îi dă viață preotului dacă preotul este credincios și iubitor de oameni.

O, ce să fac Eu cu cel ce zice că Mă iubește, iar de cel iubit de Mine zice: *„N-am nimic cu el, dar nu pot să-l suport”*? O, tu, cel care-ți spui așa și tot așa și faci! Spui așa pentru că te așezi mai drept ca acela, iar tu ești cel ce nu știi inima omului, ci Eu o știu pe ea. Înțelepciunea cea de la Mine este duh iubitor de oameni, nu este duh iubitor de sine, care-l face pe om să se vadă pe sine mai drept împotriva celui drept la Mine.

O, mamă, l-aș învăța pe om când stau în sfat cu poporul Meu, dar nu ia omul, și voiesc să-l cresc pe poporul Meu ca să nu scadă el înaintea Mea și înaintea oamenilor, mamă. Hai iarăși! Cuvântul tău să-l învețe pe poporul Nostru întruparea cuvântului Meu în duhul, în sufletul și în trupul lui, ca să avem rod în popor, mamă. Amin, amin, amin.

– *Iată, dulce Fiule al meu, cât de frumos îl înveți Tu pe el! Au nevoie de viața și de rugăciunea lui sfinții din cer pentru încununarea lor, Fiule, căci și ei au mai greșit pe pământ chiar și prin umilință, și mare este învățătura Ta de azi de peste poporul Tău de azi, iar sfinții primesc ușurare prin ea de tot ceea ce n-au apucat să vadă în ei în viața trupului lor. I-ai spus poporului Tău că dulce s-ar face el Ție dacă ar ști cum să se uite la Tine și cum să Te vadă ca să nu Te uite, Fiule, căci ochii care nu se văd se uită. Le-ai spus că s-ar face minune mare harul Tău între ei dacă ar ști să se folosească ei de cei ce văd de la Tine și cu Tine în ei, dacă s-ar folosi ei de Tine prin ei și nu de ei pentru ei, și Tu ai fi atunci întrupat în ei prin cei prin care Tu Te deșerți în mijlocul lor. Dar poporul Tău e mic, și voiesc să-l întăresc în lucrarea și în credința că înțelepciunea Ta în om este duh iubitor de oameni și că pentru această taină omul trebuie să se creadă mic și nu mare, căci cel mare nu-L mai iubește pe Dumnezeu, nu-L mai primește de lângă el pe Dumnezeu și pe fratele lui Dumnezeu, ci se primește numai pe sine, Fiule. O, spune-le Tu lor cum să asculte! Amin, amin, amin.*

– O, fiilor care Mă dați cu cuvântul Meu poporului ca să se întrupeze el în toți cei ce sunt poporul de la masa Mea! O, fiilor umili și umiliți înaintea poporului! La Dumnezeu unul și cu unul fac un popor întreg, numai să cunoască poporul calea Mea spre el. Unirea cu care Eu v-am așezat pe voi la lucrul cel greu al venirii Mele pentru ca să-Mi culeg un popor mireasă, aceasta este să se strângă pe lângă izvorul înțelepciunii Mele din voi toți cei care au gustat din el și au văzut că bun este Domnul față de ei, și să trăiască ei dumnezeiește apoi, și să Mă împartă între ei cu tot cuvântul Meu și cu toată viața lui în ei. Unul și cu unul nu fac doi la Mine, ci fac un popor întreg de ucenici și de apostoli iubitori de Dumnezeu și de întruparea cuvântului Meu în ei. Căutați prin puterea cu care Mă las în voi să călăuziți spre dragostea Mea și spre bunurile ei poporul. Amin.

O, copii mereu îndurerați, mereu slăbiți de la poporul cel mic și slab, mereu răbdători, mereu așteptându-i pe ei spre ceea ce voi iubiți prin iubirea Mea din voi! Păcat de duhul vostru cel bun și dulce și cel stors de la orice fel de stare a poporului care nu a învățat încă ce este viața cea de după moarte! Cel ce știe ce este aceasta, acela moare ca să învieze și ca să trăiască în el viața Mea. O, cel ce nu este un duh cu voi, acela stă în duhul lui și nu poate ca voi, iar duhul

vostru cel bun și dulce și scump se stinge dinaintea lor, se stinge ceea ce Eu am pus și pun în voi dacă voi nu aveți cui împărți din el. O, cum să fac să vă am aprinși? Aș pedepsi cu spaimă poporul, dar nu puteți voi purta întoarcerea lui cu spaimă la iubirea Mea și la duh iubitor de oameni sfinți și scumpi Mie, și dacă Eu nu-l întorc, el nu se mai întoarce la Mine și la voi, căci voi sunteți lipsiți de popor, lipsiți de tot poporul, și tot poporul lipsit de voi, iar voi stați umiliți, pentru că Eu v-am văzut neputința și v-am povățuit să stați cuminiți, fiindcă multe inimi din cei îngrijiți și răbdați de Mine au în ele numai ce vor ele, și se cunosc ce au prin ceea ce dau din ele în lături. Mă frâng în voi când vă arăt omul cel ascuns în sine, iar voi nu-i puteți spune nici de Mine, dară de statura lui!

Când am fost cu voi urcat pe dealul Gorgota de v-am vorbit cu martori prin șuierat de vânt, v-am povățuit să mai căutam peste pământ din loc în loc de lucru, din când în când peste om, ca să mai puteți lucra lucrul Meu cu care aștept în voi. O, nu uitați că sunteți scriși la Mine călăuză pentru poporul Meu spre Mine și a Mea spre el, și pentru omul care dacă M-ar cunoaște bine M-ar urma, fiilor, dar nu poate nimeni să lucreze peste om și să-l facă să Mă creadă și să Mă iubească așa cum voi lucrați peste om. Nimeni nu lucrează ca voi, nimeni, copii ai durerilor Mele, căci Eu în dureri v-am născut și în mari dureri ați crescut, și dureros suspinați, și singuri, copii cu pieptul plin de multa Mea lacrimă din voi, și care așteaptă și strigă din voi rugă la Dumnezeu și la sfinți pentru întruparea cuvântului Meu în fiii cei hrăniți mereu cu el, și în omul care aude de la voi pe Dumnezeu. Amin.

O, popor bogat, tu ai pe Dumnezeu Cuvântul. Nu îngropa acest cuvânt în mijlocul tău, și adu-Mi rod cu el. Apleacă-te sub îndemnul Meu și sub lucrul Meu din cei ce stau înaintea ta călăuză din partea Mea, căci cine nu-i primește pe ei, pe Mine Mă alungă și nu pe ei.

O, poporul Meu, Eu așa te numesc pe pământ și în cer. Nu la numele tău caut, ci la tine, poporul Meu. Mă caut pe Mine în tine. Caut dragostea Mea și bunurile ei în inima ta. Nu căuta să fii găsit ca nuca fără miez în ea și care sună a gol. O, poporul Meu, câtă viață te-am învățat să iei și să ai de la Mine! Arată-Mi-o, că Mă cere Tatăl cu tine înaintea Lui lucrând. Vai celui ce tace la masa Mea de nuntă, la întoarcerea Mea din Tatăl! Acela tace de lipsa hainei. Eu haină ți-am dat și tot ți-am dat, și vine în curând clipa ca fiecare să rămână în ceea ce va fi găsit. Amin.

O, mamă, mama Mea cea dulce și în dureri ca și cei ce Ne poartă cu durerea din Noi! Și Eu și tu i-am învățat taina întrupării cuvântului Meu în ei, și se cunoaște cine a luat învățătură și cine n-a luat, mamă.

O, poporul Meu, mare și bună este pentru om umilința lui, dar mai mare ca ea este lucrarea ei cea văzută, cea cu rod și nu cea fără miez în ea. O, poporul Meu, să nu te superi pe Mine și pe cei ce Mă așează cuvânt față în față cu tine dacă Eu le poruncesc lor să scoată pe masa ta multa Mea învățătură de peste tine, iar tu să nu-Mi arăți umilința ta, ci să-Mi arăți lucrarea ei și rodul ei în tine, ca să te găsesc așa când venind voi rosti: «*Toate sfârșitu-s-au!*», și apoi Eu și cu cei ce Mă iubesc cu dor să-i încununăm pe sfinți în cer și pe pământ sfânt. Amin, amin, amin.

08/21-09-2004